

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: J. N., zast. JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. SMHMP 152205/2022/ŠkM, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2024, čj. 10 A 28/2023-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný příkazem ze dne 3. 2. 2022 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků. Proti příkazu podal žalobce dne 1. 3. 2022 odpor. Žalovaný žalobci dne 9. 3. 2022 sdělil, že odpor byl podán opožděně, a že nepřehlédl, že odpor nebyl podepsán. Nevyzval jej však k odstranění této vady, jelikož odpor nebyl podán v zákonné lhůtě.

[2] Žalobce se domáhal ochrany před nečinností žalovaného. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 10. 2023, čj. 10 A 28/2023-50, uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí do 30 dnů od právní moci jeho rozsudku. Dospěl totiž k závěru, že žalobce odpor podal v zákonné lhůtě.

[3] Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud jí rozsudkem ze dne 14. 3. 2024, čj. 8 As 258/2023-42, vyhověl, rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že žalovaný nemohl být nečinný s vydáním rozhodnutí o přestupku. Nebyla odstraněna vada odporu, a proto nebylo možné posoudit, zda mělo být v přestupkovém řízení pokračováno, nebo zda už byla věc pravomocně skončena.

[4] Závěrem zrušujícího rozsudku NSS městský soud zavázal, aby v dalším řízení zohlednil aktuální procesní vývoj. Tedy, že žalobce 9. 1. 2024 doručil žalovanému odpor doplněný o podpis, čímž vadu odporu odstranil. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne

4. 4. 2024 řízení o přestupcích zastavil, neboť odpovědnost za přestupek zanikla. V návaznosti to vzal žalobce svou žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného.

[5] Městský soud na základě zpětvzetí řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v záhlaví uvedeným usnesením zastavil podle § 47 písm. a) s. ř. s. Zároveň žalobci přiznal náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Dospěl totiž k závěru, že žalobce vzal žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného.

[6] Proti usnesení městského soudu podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, dle svého tvrzení z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V ní nejprve rozsáhle rekapituloval předchozí průběh řízení. Následně městskému soudu vytkl nesprávnost poučení napadeného usnesení, ve kterém je uvedeno, že lze podat kasační stížnost do výroku I., II. a II. a III., což neodpovídá výrokové části usnesení. V neposlední řadě stěžovatel uvedl, že napadené usnesení je nezákonné, jelikož městský soud nesprávně posoudil otázku nečinnosti. Uzavřel, že městský soud tím, že bez dalšího zastavil řízení a současně přiznal žalobci náhradu nákladů řízení, čímž mu přiznal úspěch ve věci, rezignoval na vyřešení sporu, tedy na zodpovězení otázky, zda byla podaná žaloba důvodná či nikoli.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v důsledku zpětvzetí žaloby městský soud otázku nečinnosti nijak neposuzoval a ani posuzovat nemohl, jelikož zákon v takovém případě jasně předpokládá zastavení řízení. Nad rámec reakce na uplatněnou kasační námitku se dále vyjádřil, proč má za to, že postup stěžovatele v řízení byl účelový a obstrukční.

[8] Kasační stížnost není přípustná.

[9] Stěžovatel coby žalovaný správní orgán brojí kasační stížností proti usnesení městského soudu o zastavení řízení. Stejnou procesní situaci se v minulosti zabýval rozšířený senát NSS. V usnesení ze dne 26. 3. 2020, čj. 9 Afs 271/2018-52, č. 4024/2020 Sb. NSS, vyslovil, že *žalovaný správní orgán je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s.; taková kasační stížnost musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s.*

[10] K takovém závěru dospěl v situaci, kdy krajský soud zastavil řízení pro zpětvzetí žaloby a uložil správnímu orgánu náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Byť správní orgán vyjadřoval nesouhlas i s výrokem o zastavení řízení, bylo zřejmé, že veškeré důsledky, které napadenému usnesení přičítal, pramenily výhradně z výroku, jímž soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení. Ani v nyní posuzované věci není zřejmé, proč by stěžovateli jakkoliv vadil výrok o zastavení řízení, pokud by od něj zároveň nebyl odvozen výrok o náhradě nákladů řízení.

[11] Na souzenou věc proto plně dopadají závěry o subjektivní nepřipustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost totiž může podat jen takový účastník řízení, kterému nebylo napadeným rozhodnutím plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná újma na jeho právech. Klíčovým je z tohoto pohledu výrok napadeného rozhodnutí. Nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní

pokračování

skutečnost, že napadeným rozhodnutím mu byla způsobena újma, kterou lze odstranit jen zrušením tohoto rozhodnutí. Subjektivní oprávnění podat kasační stížnost svědčí jen tomu účastníkovi, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejpříznivějšího výsledku, který krajský (zde městský) soud pro účastníka mohl rozhodnutím založit, a výsledku, který napadeným rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zruší (usnesení NSS ze dne 19. 11. 2013, čj. 1 Ans 16/2013-46). Rozšířený senát NSS následně usnesením čj. 9 Afs 271/2018-52 potvrdil, že pro posouzení oprávněnosti stěžovatele podat kasační stížnost není podstatné, jakého výsledku se v řízení před krajským (zde městským) soudem dovolává, ale jaký výsledek je pro něj objektivně nejpříznivější.

[12] Pro posouzení příznivosti přitom není rozhodná otázka náhrady nákladů řízení. Placení nákladů řízení totiž stojí vedle hlavního předmětu řízení a je jen jeho odvozeným důsledkem. (usnesení NSS ze dne 19. 5. 2020, čj. 10 Afs 238/2019-24). Výroky o náhradě nákladů řízení zákon ostatně vylučuje ze samostatného přezkumu (§ 104 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud proto na základně citované judikatury dospěl k závěru, že kasační stížnost podává osoba zjevně neoprávněná. Proto ji v souladu s § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[14] Pro úplnost soud dodává, že přípustnost kasační stížnosti nemohlo založit ani městským soudem nesprávně uvedené poučení o její přípustnosti (usnesení NSS ze dne 25. 11. 2004, čj. 3 Ads 37/2004-36, č. 737/2006 Sb., či ze dne 26. 6. 2024, čj. 8 As 96/2024-96, bod 34).

[15] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. srpna 2024

Petr Mikeš
předseda senátu

